

Kincheloe, J.L. *The New Childhood: Home Alone As a Way of Life*. in Jenkins, H. ed. 1998. *The Children's Culture Reader*. s. 159-177.

Dvojice populárních rodinných komedií *Sám doma* se Joe Kincheloemu stala inspirací k zamyslením nad příčinami ohromného diváckého úspěchu obou filmů. Na základě obsahové analýzy dochází k závěru, že autoři filmů dokázali mimoděk vystihnout charakteristiky a problematické momenty výchovy dětí a dětství v postmoderní společnosti současných Spojených států. V článku pak Kincheloe tyto charakteristiky shrnuje a rozvádí ve světle poznatků sociologie dětství. Autorův pohled na film mi přijde originální, situace, kterou na příkladu filmů popisuje, opravdgu do velké míry koresponduje s poznatky citovaných studií.

Děti jsou v současnosti stále více nuceny trávit čas samy. Od 60. let se například zvýšil počet dětí žijících jenom s jením rodičem třikrát, čas, který přitom rodiče tráví s dětmi, klesl z třiceti hodin týdně na sedmáct. Zatímco rodiče vydělávají, děti jsou nuceny vychovávat samy sebe.

Kincheloe považuje filmy *Sám doma* za extrémní metaforu popsané situace. Jak píše „v postmoderním dětství je bytí sám doma každodenní realitou.“ Uvádí i další příklady dětí jako vyděděnců nebo dokonce jako společenského nebezpečí i z jiných děl populární kultury. Rodina McAlisterů, hrdinů obou filmů, nemá navenek žádné problémy, ve skutečnosti však trpí nedostatkem společně prožitého času a mezi jednotlivými členy vzniká neviditelná bariéra. Chování rodičů k hlavnímu hrdinovi, Kevinovi, je zpočátku povýšenecké a necitlivé, není proto divu, že se Kevin cítí být na okraj společnosti. Stejně je podle Kincheloeho i chování společnosti dospělých k dětem obecně. Jediné k čemu jako by byly děti předurčeny je stát se dospělými, jsou na ně kladeny vysoké nároky, zároveň jsou však vnímány pouze jako předmět výchovy a disciplinace.

Dospělí úplně podceňují dětskou schopnost samostatně žít – nákupy počínaje a starostí o mladší sourozence konče. Kevin je přesně příkladem takového dítěte, které ví dost věcí důležitých pro život jako, že peníze se berou z kreditních karet nebo že nejrychleji se nají polévkou v plechovce.

Kincheloe představuje tezi, že děti se v takové situaci odcizení dospělých - rodičů uchylují k životu ve své vlastní kultuře. Učí se nikoli od dospělých, ale z televize, počítačů a internetu. Paradoxně tedy nastává situace, kdy děti toho díky médiím vědí více o fungování světa dospělých, než dospělí o tom, jak žijí a co prožívají jejich děti. Hranice mezi dětstvím a dospělostí se rozmazávají natolik, že tradiční nevinné dětství se stává objektem nostalgie.